

bóltskappingin í heiminum, og vónandi fáir eg ein stóran leiklut á liðnum hjá Hannover. Í vetur skal Danmark so verja heimsmeistaraheitið í hondbólti, og tað er eisini eitt av mínum málum. Eg vil við til heimsmeistarakappingini í Egyptalandi, og tað er eisini ein av orsøkunum til, at eg havi valt at skifta til Týsklands. Á tann hátt fáir eg víst meg fram fyri landsliðsvenjaraanum á einum hægri støði enn frammanundan, og mínir kappingarneytar á landsliðnum, Lasse Svan og Hans Lindberg (blóm.), spæla báðir í somu kapping, og tá ber eisini betur til hjá Nikolaj Jacobsen at samanbera okkum, sigur hann avgjörður.

Føroyskur hondbóltur hevur flutt seg nógv

Hóast hann hevur búð í Danmark í 10 ár, so hevur Johan á Plógv Hansen tó fylgt við føroyskum hondbólti, og hann heldur, at tað er hent nógv hesi árin.

Eg haldi, at føroyskur hondbóltur hevur flutt seg nógv. Tá ið eg var við til Challengekapping í 2012, fingur vit at vita, at tað vóru ongir pengar til landsliðshondbólt. Men síðani er myndin broytt, og tað er ótrúliga stuttligt at síggja, hvussu væl U17-landsliðið stóð seg, og eisini U21-landslið, sum kom til HM-endaspælið. Í dag spæla teir allarflestu á A-landsliðnum eisini uttanlands, og tað var næstan eingin, sum gjørdi tað fyri fáum árum síðani, so tað er gott at síggja, sigur hann.

Eg fáir fullan uppbakning frá Astrid. Hon hevur altíð sagt, at hon bakkar meg 100 prosent upp, uttan mun til hvar eg fari

Hann dugir tó væl at síggja, at føroyingar hava ein stóra avbjóðing við tí kropsliga partinum.

Tann fysiski parturin hevur verið ein avbjóðing hjá føroysku leikarunum, tí fleiri av hinum liðunum eru væl størri, men tað kann man arbeiða við. Áðrenn eg flutti til Danmarkar, hevði næstan ikki styrkivant, so eg var langt aftan fyri mín javnaldrar, tá ið eg kom niður, greiðir hann frá.

Í Føroyum spældi Johan høgri bakkur, men tá ið hann

Um fimm ár spæli eg fast á einum liði, sum er millum 10 tey sterkastu í heiminum

kom til Danmarkar, fekk hann at vita, at hann var ov lítil til at spæla á bakkinum, og tí bleiv hann ístaðin koyrdur út á høgvað.

Men eg eri ein lutfalsliga stórrur vongur, leggur hann afturat.

Krevur hart arbeiði og offur

Johan á Plógv Hansen er komin longri enn nakar føroyingur undan honum er komin í hondbóltshøpi, men hann heldur, at aðrir ungir føroyingar saktans kunnu røka somu málum sum hann.

Um tú skalt koma langt í ítrótti, so mást tú arbeiða hart fyri tí. Vit snakka um kropsliga partin, men íslendingar eru til dømis heldur ikki so stórir. Men teir eru kendir fyri sína styrki og kontanta verjuspæl. Hjá summum er tað ein fyrimunur at vera høgur, men tað er heldur ikki nøkur forðing, um man er lítil at vøkstri. Tað snýr seg um hart arbeiði, um man vil røkka langt, sigur hann.

Eisini á øðrum økjum er neyðugt at offra summi ting, um man vil røkka langt.

Man forsømir nógv familju og

vinir. Eg havi heldur ikki verið á ólavsøku í 10 ár, men eg fáir so nógvur aðrar upplivingar, og ólavsøkan er har framvegis, tá ið eg eri liðugur at spæla hondbólt, sigur hann.

Vanligt er, at europeisku hondbóltskappingarnar liggja stillar frá á jóllum til einaferð seint í januar, men hetta hevur heldur ikki givið Johan á Plógv Hansen møguleika at vitja foreldur og aðra familju í Føroyum so ofta, sum hann kundi hugsað sær.

Tá ið kappingar liggja stillar í januar, havi eg seinnu árin verið upptikin av endaspølum við danska landsliðnum, so tað er ein luksustrupulleiki, sigur hann.

Neyðugt at fara av landinum

Sum tey flestu vita, eiga vit í Føroyum eitt ættarlið av hondbóltsspælarum á veg, sum eru óvanliga góðir. Her hugsa vit serliga um U17-landsliðið hjá dreingjum, sum vann European Open í Svøríki í fjør. Johan á Plógv Hansen hevur eisini fylgt væl við hesum dreingjunum.

Har eru ótrúliga nógv spennandi talent á liðnum. Tríggir av

teimum, Elias á Skipagøtu, Pauli Joensen og Hákun West av Teigum, gingu á Skanderborg, har sum eg sjálvur gekk á sinni. Eg tosaði við Elias, tá ið hann fór heim aftur til Føroya seinasta summer, og eg skilji væl, at hann fór heim, sigur hann.

Nú gongur leiðin hjá Elias Ellefsen á Skipagøtu til Savehof í Svøríki, har hann hevur gjørt sáttmála.

Man hoyrði, at tað vóru nógv feløg, ið høvdu áhuga í honum. Men eg haldi, at hann hevur tikið eitt skilgott val við at fara til Svøríkis. Tað, sum er mest umráðandi hjá honum, er, at hann fer til eitt felag, har hann fær spælitíð, og har hann hevur ein venjara, sum hugsar menning, heldur Johan á Plógv Hansen.

Hann dylur ikki fyri, at eftir hansara tykki er tað altavgerandi, at ungu leikararnir fara av landinum at royna seg sum skjótast.

Eg haldi, at tað mest umráðandi fyri hesar ungu leikararnar er, at teir fara at royna seg uttan fyri Føroyar. Til dømis við at fara á hondbóltseftirskúla ella á eitt elitu akademi sum

tað í Skanderborg. Sjálvur var eg kanska í so gamal, tá ið eg fór avstað, hóast eg bara var 16 ár. Eg spældi eisini fótibólt, til eg var eini 15 ár, men so valdi eg hondbóltin burturav. Tað var táverandi venjarin hjá KÍF, Jan Ottosen, sum fekk meg at umhugsa at fara niður til Danmarkar at royna meg. So tað var eitt sindur av tilvild, greiðir Johan á Plógv Hansen frá.

Hannover eitt stig á eini longri leið

At skifta til toppin av týskum hondbólti er eitt stórt lop, men stendur tað til Johan á Plógv Hansen, so steðgar yrkisleið hansara ikki í Hannover Burgdorf.

Hannover er eitt stórt felag, men tað kann eisini við tíðini gerast lovfjølín til eitt enn størri felag, sigur hann.

Spurdur, hvar hann sær seg sjálvum um fimm ár, sigur havnarmaðurin á danska hondbóltslandsliðnum avgjörður:

Um fimm ár spæli eg fast á einum liði, sum er millum 10 tey sterkastu í heiminum.